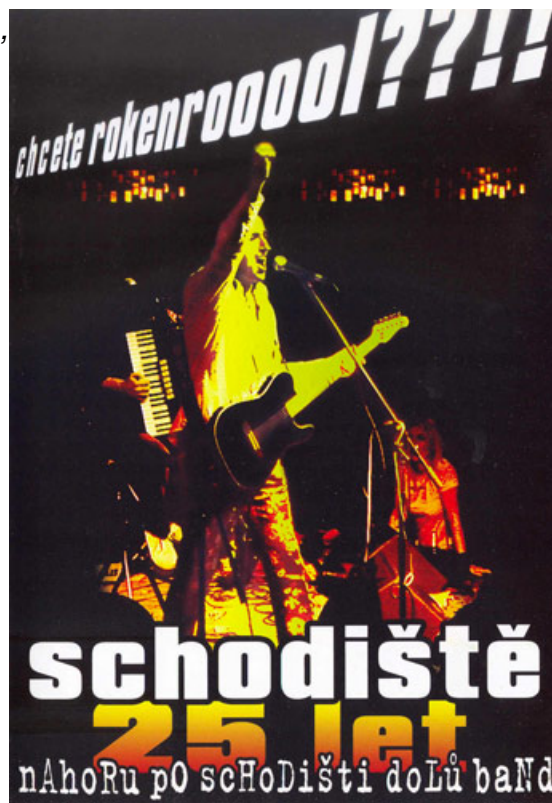

Schodiště: výživný výroční koncert

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 22 Září 2009 09:18

*„Na počátku nebylo nic.
V ten nejistý čas
roku devatenáctistého osmdesátého třetího,
za doby dokonale rozvinutého socialismu
se z temných hlubin nicoty
ozval jasný hlas Marka Brodského a pravil:
budiž nAhoRu pO scHoDišti doLů baNd
A stalo se.*

*A stalo se toho od těch dob mnoho.
Veselého i smutného, rychlého i pomalého,
chytrého a někdy i vyloženě pitomého.
Sláva bandu se mnohokrát nezadržitelně šířila
světem a nejbližším okolím,*

*aby vzápětí vždy spolehlivě pohasla
v přívalu událostí následujících.*

*Čas oponou trhl, ucho se utrhl
květ vydal plod, jablko padlo z bláta do louže,
larva se proměnila v nočního motýla,
nAhoRu pO scHoDišti doLů baNd*

Schodiště: výživný výroční koncert

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 22 Zář 2009 09:18

*se proměnil ve Schodiště,
partu jetých chlapíků a jedné hezké slečny.*

*Vědí svoje, alespoň si to bláhově myslí,
zpívají o tom stále dokola a stále je to baví.*

*Po pětadvaceti letech se sešli na jednom pódiu všichni,
kteří byli schopni přijít.
Sešli se, aby rozezněli tóny vzpomínek,
písní dávno zašlých i čerstvě svěžích.
A vyslali je vstříc jejich osudům,
vstříc dnům příštím.“*

Odpusťte rozsáhlý citát v úvodu recenze: jedná se o intro, kterým začíná hlavní disk zvaný **Koncert – 29.10. 1008 Lucerna Music Bar**

. Jenže aťsi je rozsáhlý: právě jsem vám s jeho pomocí nenásilnou formou sdělil většinu faktografie týkající se recenzované dvojplacky. Na zmíněném „hlavním“ - prvním disku vidíme naplněný Lucerna Music Bar, pod pódiem se vrtí a natřásá dobře se bavící publikum (prostřihy do davu jsou obvykle opravdu veselé) a na rozlehlém pódiu hraje rozsáhlá (tedy sedmičlenná) kapela

Schodiště

. V jejím čele frontman a bavič Martin Doktor Krajíček, oblečen v neuvěřitelný obleček v barvě „nevtíravé“ žluti (pravda, celý večer v něm nevydržel), dlouhé havraní vlasy sčesané za uši (od hodiny by mohl sedět modelem ke kterémukoli indiánskému náčelníkovi), tak akorát rozpořbovaný, tak akorát hovořící a vtipkující. Muž, který má rozhodně výraznější charisma než hlas (nepříliš osobitý, nepříliš jistý) a který je určitě hlavním trumfem současného Schodiště. Zřídka přepouští sólový zpěv Vladimíru Cihlovi Cihelkovi, který mu při pohybové šou nejvíce sekunduje. Ale celá kapela vlastně dobře pohybově osciluje mezi tím, že je strhující a energická, a současně že primárně jde o hraní na nástroje (eventuálně zpívání) a ne o kašpařiny. (Z tohoto pojetí vybočuje sedící a statický akordeonista Miroslav Klíma, který ovšem celkový dojem nemůže zkazit.)

Sound Schodiště je dán kombinací klasických rockových nástrojů s akordeonem, tenorsaxofonem a klarinetem (eventuálně flétnou či foukačkou). Představíte-li si zvuk těchto

nástrojů, bude to pro živou představu o Schodišti lepší, než kdybych se snažil vám popisovat, že je to rock křísnutý pubem, předměstským folklórem, folkrockem či co všechno se o Schodišti říká nebo dá říct. (O rokenrol se opravdu nejedná – s výjimkou závěrečného přídavku *Pytlíky ČSA*, kde

se taky vykřik, který dal dývídíčku název, ozve.) Důležité jsou texty: psané zpravidla z pozice stárnoucího skeptika až cynika, který se ovšem nestydí vykřikovat „*mně se tu líbí*

“ (V Praze 7). „Vztahové“ texty jsou obvykle zvesela machisticky laděné, to by feministky koukaly; ostatně ochutnejte pár refrénů sami:

„Tak to se jdi holka bodnout/já ty šachy vážně nesnesu/já už chci jen pitomou a hodnou/co rozumí leda pexesu .“ (Šachy) „Jseš dokonalá kost/ale bylo toho dost, holčičko/stačil rok pouhej/jsem tady na světě krátkej host/ a život s tebou je nákej dlouhej .“ (Dokonalá kost) „V

yrazil jsem na hranice Žižkova a Karlína/mám prošlej pas a nevím, kam jít/do piva, rumu nebo do vína?/do rumu nebo holce do klína?/do holky ze Žižkova nebo z Karlína?

“ (Na chvíli ven) „

A to je tvůj konec, zlato/konec jednoho kaktusu/co kvete jednou za rok v jedný pozici/co kvete až se zhasne v ložnici

.“ (Kaktus)

První a poslední třetina disku patří Schodišti, prostřední část koncertu pak kapele Nahoru po schodišti dolů band, slavnějšímu předchůdci Schodiště, kapele, která v Lucerna Music Baru vlastně slavila (nedožitých) 25 let. A nebo lze říct z jiného pohledu, že se jedná o stále stejnou kapelu, která se přejmenovala v roce 2005, kdy ji opustil zakladatel a bubeník Marek Brodský, klarinetista Martin Jaroušek Roušar a (o dva roky později) kytarista Zdeněk Plášek, namísto kterých hudebníků nastoupili Pája Táboříková, Jaromír Linhart a Ondra Fencel. Tak jednoduché to ale není: přestože nástrojový park je stále týž, porovnáme-li písničky Schodiště, zejména ty nové (*Kaktus*) a muziku Nahoru po schodišti dolů bandu, rozdíly jsou značné. Hudebně byl Nahoru po schodišti dolů band mnohem méně o přednášení písniček (ať už je opřívlastkujeme jakkoli) a mnohem víc to byl punk – jak říkám já – nebo “česká nová vlna 80. let“ či „pražské reggae a ska“ jak říkají dobové materiály. Textově pak jsou takové kusy jako *Prap orčice Hildegarda*

prostě humor „klackem přes hlavu“, extra mě nebere ani *Ekzém*

,
Bohnický blues

či

Osel a koza

. Nutno ale připustit, že osm songů Nahoru po schodišti dolů bandu je seřazeno kvalitativně téměř vzestupně a takový

Dyskosong

už mě zase velice baví: „

*Podlehla kočička, podlehla tanci/a kolem krouží hedvábní samci/život se... život se
jasní/podléhá vždycky, v sobotu vždycky/samci jsou stroboskopicky krásní*

“

Přechod od jedné kapely k druhé a zpět obstarali přátelé z hereckého světa – Zdeněk Suchý, Petr Čtvrtníček, Divadlo Vrata, „skupina STYL“. K nim jen tolik, že je mi jejich předvedený způsob humoru a pódiové prezentace vůbec velmi cizí, což mi ovšem dojem ze zachyceného koncertu nijak nezkazilo.

Trochu mně zklamal druhý disk Bonusy. Pět klipů lze označit za průměrné a horší; například v *Dysko songu*

si autor (Ivan Tatíček, 2003) po celou skladbu vystačí s jediným nápadem, což se dá vydržet dost špatně. Vizualně je nejnápaditější

Sestřička Krista

(Olga Dabrowská, 1985), klip natočený na – v daném kontextu – slabší písničku. Veselý muzikál, který dal dohromady Nahoru po schodišti dolů band s Divadlem Vrata se sice jmenuje Timur a jeho Sparta, ale v zásadě v něm jde o setkání Rychlých šípů se Zelenými vestami a vítězství nikotinu nad čímkoli: dá se vidět tak jednou. Na dokument

Všude doma dobře nejíp

jsem se těšil nejvíc, ale režisér Ivan Tatíček (1985) ho pojal tak umělecky, že faktografickou hodnotu má v podstatě nulovou; nějak jsme se nepotkali. To už se publicista dychtivý poznání víc dozví z tří dokumentovaných soustředění obou kapel (Kytlice 1995, Kytlice 2004 a Roztoky 2008); ovšem správně je to označeno jako „domácí videa“, takže žádný řád, žádná velká úprava a střih. Kdo má hodně času a trpělivosti, tak sem tam najde zlaté zrnko.

Dývidýčko obsahuje mnohostránkovou papírovou přílohu nazvanou Kronika, která působí jako sbírka výstřížků a fotek ze skutečné(?) kapelní kroniky od roku 1983 až do současnosti. Je velmi zábavná a se záznamem výročního koncertu krásně ladí. Někde by ovšem mohla být uvedena trochu podrobnější dokumentace DVD; aspoň informace, kdo složil předvedené písničky, mně fakt chybí. Ale kvůli tomu si určitě DVD kupovat nepůjdete. Pokud chcete mít dobře zachycený povedený koncert a získat pořádně živou hudbu pro svůj přehrávač, kupovat běžte.

Schodiště: *Chcete rokenrooooo!?!?* Indies MG, 2009, 2DVD.